

DZIENNIK URZĘDOWY

KOMITETU PRACY I PŁAC

Rok I Warszawa, dnia 28 grudnia 1961 r. Nr 3

TREŚĆ:

Poz.	PLACE	Str.	Poz.	Str.	
12.	Wyjaśnienie Nr 3 Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 października 1961 r. w sprawie interpretacji niektórych postanowień uchwały Nr 136 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1958 r. (Karta Skalnika)	17	15.	Zarządzenie Nr 38 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 listopada 1961 r. w sprawie ramowych wytycznych do ustalenia taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych	13
13.	Wyjaśnienie Nr 4 Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 października 1961 r. w sprawie dodatków reprezentacyjnych do diet wyjazdowych dyrektorów przedsiębiorstw objętych planem terenowym	17	16.	Wyjaśnienie Nr 5 Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 listopada 1961 r. w sprawie terminów zmian w uposażeniu z tytułu awansów pracowników państwowych	20
14.	Pismo okólne Nr 37 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 7 listopada 1961 r. w sprawie interpretacji niektórych postanowień uchwały Nr 318 Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1961 r.				

PLACE

12.

WYJAŚNIENIE Nr 3 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 5 października 1961 r.

w sprawie interpretacji niektórych postanowień uchwały Nr 136 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1958 r. (Karta Skalnika).

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z postanowieniami § 1 ust. 1 pkt c) i d) uchwały Nr 136 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1958 r. w sprawie specjalnych świadczeń i wyróżnień dla niektórych kategorii pracowników zatrudnionych w zakładach górniczych surowców skalnych (kamieniołomach) podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Ministrowi Komunikacji, Ministrowi Przemysłu Chemicznego, Ministrowi Przemysłu Ciężkiego i Ministrowi Żeglugi i Gospodarki Wodnej — technikom i inżynierom oraz pracownikom zajmującym stanowiska wymagające kwalifikacji technika lub inżyniera górniczego, zatrudnionym w administracji przedsiębiorstw oraz w nadzorze służb górniczych centralnych zarządów (zjedr. oczeń) i resortów, specjalne wynagrodzenie w wysokości 15% kwartalnego wynagrodzenia zasadniczego przysługuje wówczas, gdy przepracowali 5 lat w górnictwie odkrywkowym.

Przez warunek „5 lat pracy w górnictwie odkrywkowym”, określony w § 1 ust. 1 pkt c) i d) wymienionej uchwały, należy rozumieć 5-letni okres pracy w bezpośredniej eksploatacji (dozór ruchu) w górnictwie odkrywkowym (kopalnie odkrywkowe, kamieniołomy) względnie na stanowiskach bezpośredniego nadzoru górniczego w zarządzie przedsiębiorstwa, na których wymagane są kwalifikacje technika lub inżyniera górniczego oraz zatwierdzenie przez okręgowy urząd górniczy.

Okresu pracy w zakresie nadzoru służb górniczych na szczeblu zjednoczeń i instytucji centralnych nie można uznać jako okresu pracy w górnictwie odkrywkowym.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **A. Burski**

13.

WYJAŚNIENIE Nr 4 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 31 października 1961 r.

w sprawie dodatków reprezentacyjnych do diet wyjazdowych dyrektorów przedsiębiorstw objętych planem terenowym.

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Dodatki reprezentacyjne do diet wyjazdowych powinny być nadal wypłacane tym dyrektorom przedsiębiorstw objętych planem terenowym, którzy uprawnienia takie posiadali przed wejściem w życie okólnika nr 63 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 maja 1960 r. w sprawie wykorzystania środków funduszu dyspozycyjnego.

Wyjaśnienie powyższe wydaje się na skutek zapytań niektórych resortów oraz w związku ze zlikwidowaniem funduszy dyspozycyjnych w przedsiębiorstwach objętych planem terenowym i scentralizowaniem ich na szczeblu właściwych zjednoczeń w myśl okólnika nr 63 Prezesa Rady Ministrów.

Dodatki płatne są w ramach zatwierdzonych funduszy przeznaczonych na koszty podróży z uwzględnieniem ograniczeń kosztów delegacji służbowych wprowadzonych zarządzeniem nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 1961 r. w sprawie ograniczenia kosztów delegacji służbowych.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **A. Burski**

14.

PISMO OKÓLNE Nr 37

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 7 listopada 1961 r.

w sprawie interpretacji niektórych postanowień uchwały nr 318 Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1961 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw instytucji i urzędów.

W uzupełnieniu pisma okólnego nr 23 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 września 1961 r. w sprawie interpretacji niektórych postanowień uchwały nr 318 Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1961 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów (Dz. Urz. Komitetu Pracy i Płac nr 2, poz. 10) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia się, co następuje:

1. Wyjaśnienie zawarte w ust. 2 pisma okólnego Nr 23 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 września 1961 r. dotyczy pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu, wynagradzanych miesiecznie.

W odniesieniu do tych pracowników ma zastosowanie postanowienie § 2 ust. 1 uchwały nr 318 Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1961 r.

2. Do pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu, wynagradzanych godzinowo, ma zastosowanie postanowienie § 2 ust. 4 uchwały nr 318 Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1961 r.

Wyrównanie podnoszące zarobek do 3,60 zł za godzinę pracy przysuguje za każdą przepracowaną godzinę pracy w przyjętym dla tych pracowników wymiarze czasu pracy (harmonogramie pracy).

Przykładowo: — pracownikowi zatrudnionemu przy pilnowaniu w systemie 12 godzin pracy i 12 godzin wolnych od pracy, wyrównanie przysługuje za 72 godziny tygodniowo.

Wyrównanie do stawki 3,60 zł za godzinę pracy w stosunku do pracowników, którzy przy pracy ponad 8 godzin do 12 godzin pobierają 10% dodatek, następuje od kwoty dotychczasowego zarobku powiększonego o ten dodatek.

Wynagrodzenie za godziny przepracowane ponad przyjęte dla tych pracowników wymiarze czasu pracy, należy ustalać zgodnie z wyjaśnieniem zawartym w ust. 3 pisma okólnego Nr 23 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 września 1961 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **wz. A. Firganek**

15.

ZARZĄDZENIE Nr 38

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 8 listopada 1961 r.

w sprawie ramowych wytycznych dla ustalenia taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie § 16 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się ramowe wytyczne dla ustalenia taryfikatorów kwalifikacyjnych dla robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych, do których mają zastosowanie tabele płac godzinowych, określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie uposażenia pracowników instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 226), stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 października 1961 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **wz. A. Firganek**

Załącznik do zarządzenia nr 38 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 listopada 1961 r., poz. 15.

RAMOWE WYTYCZNE

w sprawie ustalenia taryfikatorów kwalifikacyjnych robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.

1. Taryfikatory kwalifikacyjne dla robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych powinny być ustalane dla grupy instytutów, jeżeli są one powiązane analogicznym profilem prac naukowo-badawczych, lub odrębnie dla instytutu, jeżeli jest to uzasadnione specyfiką jego prac.

2. Podstawą do ustalenia taryfikatorów kwalifikacyjnych dla zawodów robotników branży maszynowej i metalowej, występujących w instytutach naukowo-badawczych jest taryfikator kwalifikacyjny dla robotników przemysłu maszynowego, a mianowicie wybrane z niego charakterystyki kwalifikacyjne odpowiedniego zawodu i szczebla kwalifikacyjnego. W celu dostosowania zaszerogowania do siatki taryfowej obowiązującej w instytutach naukowo-badawczych, należy zawody zaszerogowane do 1-szej i 2-giej kategorii w taryfikatorze kwalifikacyjnym przemysłu maszynowego, zaszerogować do kategorii 1-szej tabeli płac obowiązującej dla robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych.
3. Podstawą dla ustalenia charakterystyk kwalifikacyjnych zawodów nie objętych taryfikatorem kwalifikacyjnym dla robotników przemysłu maszynowego, są odpowiednie branżowe taryfikatory kwalifikacyjne. W tych przypadkach należy wybrać odpowiednie charakterystyki z taryfikatorów branżowych, adaptować je do potrzeb instytutu i ustalić zaszerogowanie na podstawie porównania złożoności i ciężkości pracy oraz wymaganych kwalifikacji w danym zawodzie z charakterystyką kwalifikacyjną zawodu odpowiedniego szczebla kwalifikacyjnego w taryfikatorze dla robotników przemysłu maszynowego.
4. Według tych samych zasad należy opracować charakterystyki kwalifikacyjne zawodów występujących w instytutach, a nie ujętych w istniejących taryfikatorach kwalifikacyjnych.
5. Robotnicy zatrudnieni w instytutach naukowo-badawczych zaszerogowani są do ośmiu kategorii taryfowych w zależności od złożoności wykonywanej pracy i posiadanych kwalifikacji.
6. Charakterystyki kwalifikacyjne zawodów opracowane według zasad podanych w ust. 3 i 4 należy przed ich wprowadzeniem w życie przesłać do Komitetu Pracy i Płac w celu uzgodnienia ich treści i zaszerogowania.
7. Zaszerogowania robotników do kategorii taryfowych dokonuje komisja kwalifikacyjna w trybie określonym zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. w sprawie zasad ustalania kategorii zaszerogowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych (Monitor Polski Nr A-105, poz. 1519) na podstawie:
 - a) sprawdzenia poziomu wiadomości teoretycznych robotnika, zgodnie z opisem w rubryce charakterystyki kwalifikacyjnej „powinien znać” lub na podstawie posiadanych przez robotnika odpowiednich świadectw szkolnych, dyplomów i zaświadczeń o odbytym szkoleniu,
 - b) sprawdzenia poziomu umiejętności praktycznych robotnika zgodnie z opisem w rubryce charakterystyki kwalifikacyjnej „powinien umieć”, lub „przykłady typowych robót”.
8. W celu ułatwienia zaszerogowania zawodów robotników zatrudnionych w instytutach naukowo-badawczych, a nie objętych istniejącymi taryfikatorami kwalifikacyjnymi lub objętych taryfikatorami o mniejszej liczbie kategorii niż ośmioszczeblowa siatka taryfowa, podaje się orientacyjne minimalne kryteria zaszerogowania robotników do poszczególnych kategorii taryfowych.

Kategoria taryfowa

Charakter wykonywanej pracy i minimum potrzebnych kwalifikacji

1. prace proste, nie wymagające dużego wysiłku fizycznego
2.
 - a) prace proste wymagające dużego wysiłku fizycznego lub
 - b) prace pomocnicze przy obsłudze maszyn i urządzeń lub
 - c) prace przy obsłudze prostych maszyn i urządzeń.
3.
 - a) prace proste wymagające dużego wysiłku fizycznego i wykonywane w warunkach uciążliwych lub
 - b) prace przy obsłudze nieskomplikowanych maszyn i urządzeń wykonywane przez robotników posiadających 1 rok praktyki zawodowej lub
 - c) prace wymienione w pkt. b) wykonywane przez robotników posiadających świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej
4.
 - a) prace nieskomplikowane lecz wymagające szczególnie dużego wysiłku fizycznego, wykonywane w warunkach szczególnie uciążliwych przez robotników posiadających 1 rok praktyki zawodowej lub
 - b) samodzielne średnio skomplikowane prace przy obsłudze maszyn i urządzeń, wykonywane przez robotników posiadających świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej i 1-letnią praktykę lub
 - c) prace wymienione w pkt. b) wykonywane przez robotników posiadających 4-letnią praktykę lub
 - d) prace wymienione w pkt. b) wykonywane przez robotników posiadających świadectwo czeladnicze i 1 rok praktyki zawodowej.
5. prace samodzielne, wykonywane przez robotników:
 - a) posiadających świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej i 2-letnią praktykę zawodową lub
 - b) posiadających świadectwo czeladnicze i 2 lata praktyki zawodowej lub
 - c) posiadających 6-letnią praktykę zawodową i tytuł robotnika wykwalifikowanego
6. prace samodzielne i trudne, wykonywane przez robotników:
 - a) posiadających świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej i 4-letnią praktykę zawodową lub

Kategoria taryfowa	Charakter wykonywanej pracy i minimum potrzebnych kwalifikacji
	<ul style="list-style-type: none"> b) posiadających świadectwo czeladnicze i 4 lata praktyki zawodowej lub c) posiadających 8-letnią praktykę zawodową i tytuł robotnika wykwalifikowanego
7.	<p>bardzo trudne, samodzielne i odpowiedzialne prace, wykonywane przez robotników:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) posiadających świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej i 6-letnią praktykę zawodową lub b) posiadających świadectwo czeladnicze i 6 lat praktyki zawodowej lub c) posiadających 10-letnią praktykę zawodową i tytuł robotnika wykwalifikowanego
8.	<p>szczególnie skomplikowane, samodzielne i odpowiedzialne prace wykonywane przez robotników:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) posiadających świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej i 8-letnią praktykę zawodową lub b) posiadających świadectwo czeladnicze i 8 lat praktyki zawodowej lub c) posiadających 12-letnią praktykę zawodową i tytuł robotnika wykwalifikowanego.

16.

WYJASNIENIE Nr 5

KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 listopada 1961 r.

w sprawie terminów zmian w uposażeniu z tytułu awansów pracowników państwowych.

Wobec stwierdzenia przez organa kontrolne, że w terenowych jednostkach i zakładach budżetowych przyznawane są pracownikom awanse, pociągające za sobą zmianę w wysokości uposażenia z datą wcześniejszą niż decyzja o awansie, Komitet Pracy i Płac, na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 17 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39), zmiana wysokości uposażenia z powodu mianowania, awansu lub innych przyczyn następuje z dniem pierwszym najbliższego miesiąca kalendarzowego. Miarodajną więc dla określenia terminu zmiany wysokości uposażenia z tytułu awansu jest data decyzji o awansie.

W związku z tym dla przyznania pracownikowi awansu w terminach określonych obowiązującymi zarządzeniami tj. na dzień 1 stycznia lub na dzień 22 lipca, decyzja o awansie powinna być wydana najpóźniej w dniu 31 grudnia ze zmianą w uposażeniu od dnia 1 stycznia następnego roku oraz najpóźniej w dniu 22 lipca ze zmianą w uposażeniu od dnia 1 sierpnia danego roku.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: **A. Burski**

Tłoczono z polecenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac

Prenumerata roczna wynosi 40,— zł, półroczna 22,— zł, egz. 2,— zł.

Prenumeratę należy wpłacać na konto Narodowego Banku Polskiego Oddział V Miejski, Warszawa nr 1529-91-714 część 6 dz. 7 rozdz. 3.

Otrzymana wpłata traktowana będzie jako zamówienie.

Druk. „Gryf“, zam. 1267/1262/u. — 2.500 — H-50.